

ALBERT ROSSELL

albert.rossell@periodistes.org

Balança laboral deficitària

Sóc dels 78,81% d'anoiencs que, per sort, treballa. Però, per desgràcia, sóc un dels 9.490 comarcants que viatja fora per acudir a la feina. És el nombre de desplaçaments fora de l'Anoia que es fan a diari per motius de treball, segons l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat).

Per contra, només hi ha 3.589 persones de fora que vénen cada dia a la comarca a guanyar-se les garrofes.

Aquestes dades indiquen que l'Anoia presenta una balança laboral deficitària –concepte que molt probablement m'acabi d'inventar–, el saldo negatiu de la qual és de 5.901 professionals. Si a aquesta xifra hi sumem els 10.116 aturats registrats a final de març,

podríem dir –simplificant– que la comarca és incapaç de donar feina a 16.017 de les persones en edat de treballar, és a dir, el 33,55% de la població activa.

La xifra real, però, és molt més escandalosa, si es té en compte que les dades de l'Idescat es basen en el cens de població de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) de 2001 –el més recent–, any en què tot just es començaven a notar els efectes de la primera crisi i molt abans que el boom immobiliari comencés a expulsar veïns de l'Àrea Metropolitana de Barcelona que ara viuen aquí però conserven la feina allà. Per tant, intuïtivament, es pot afirmar que avui hi ha més anoiencs que treballen fora que fa vuit anys.

L'Anoia presenta una balança laboral deficitària, el saldo negatiu de la qual és de 5.901 professionals. Si a aquesta xifra hi sumem els 10.116 aturats registrats a final de març, podríem dir que la comarca és incapaç de donar feina a 16.017 persones.

Les raons de la falta de llocs de treball a l'Anoia ja són sabudes: les crisis han afectat sobretot els sectors més dependents de mà d'obra, hi ha una seriosa falta de sòl industrial capaç d'encabir noves empreses... Un altre fet que provoca que l'atur estigui pels núvols és que bona part dels aturats procedeixen d'indústries manufactureres i tenen un baix nivell de formació. A aquestes persones rarament els sortirà a compte desplaçar-se fora de la comarca per a un lloc de treball i per a un salari similar al de la seva darrera feina. Així doncs, és difícil que puguin engreixar el saldo negatiu de la balança laboral.

També és sabut que les solucions per reduir l'alt índex de desocupació passen, entre d'altres, per l'obtenció de noves inversions, l'aposta per a nous sectors econòmics i la formació, però aquest serà el tema d'un proper article.

PAULINA JORDAN

Dones i G20

Sé que com a notícia ja està caducada en el temps i sobretot en l'esperança, però passant els dies em refermo en el convenciment que les grans cimeres dels superdirigents ens queden més a prop als ciutadans de peu del que els seus protagonistes voldrien.

Els dies posteriors a aquesta ultrarenovada i megapublicitada Reunió del G20, que d'entrada se'ns vengué com una mena d'unió de superamics, va deixar com a pobre resultat concret la tranquil·litat que de moment ningú ha fet callar l'altre ni s'han tirat els plats pel cap, i encara més, que tothom es va mantenir fins al final al seu lloc sense provar de sortir amb desfilades heroiques aprofitant la passarel·la parisina tan *à la mode*. No s'ha informat però si a cap dels allà presents li va quedar clar quin és el fons del problema econòmic col·lectiu, el grau de les culpes individuals o bé l'aportació solidària de tots plegats al desastre.

Per la meua banda necessito fer-ne una petita lectura personal i quedar-me amb quelcom més cert i humà. De ben segur que totes i tots us veu fixar en les dues úniques dones de la cimera, el seu dispar to de veu i la sonoritat de l'idioma que ja posa distància entre l'alemany i el castellà d'Argentina, però sense sortir de la superficialitat també els seus estils encara més complementaris, per no fer servir la paraula "contraris" que en aquest cas no aplica.

Permeteu-me repassar les diferències que sembla que a les dones els fan –ens fan– éssers de planetes diversos. Una acompanyada pel cognom del marit, quan a l'altra pocs la deuen haver vist de passeig amb ell; l'una prima i bronzejada, l'altra més aviat pleneta i esblanqueïda; una lluint unes cames llargues i estilitzades i enfilada sobre uns talons de vertigen i l'altra... no, més aviat còmoda i tenint molta cura que un altre fotògraf indiscret no esventi a tort i a dret racons poc divulgats de l'anatomia de la dona més poderosa d'Alemanya.

No us escandalitzeu si la lectura us sembla superficial o bé ofensiva per una o altra representant, el que vull dir és que aquestes prioritats i personalitats reflexen d'alguna manera la diferència femenina –i de feminitat– entre el primer i el tercer món, però també la capacitat de dos continents de posar només al grup selecte dels poderosos aquest mateix nombre de dones. I aquí no s'acaben les observacions: de debò tenen més influència? Quina paritat hi ha? No només en aquesta desproporció numèrica sinó en els paràmetres pels quals se'ns mesura a totes les dones.

I és aquesta la mare de totes les preguntes femenines que em puc plantejar en sota aquesta òptica? Seria menys complicat sortir de la crisi econòmica i ètica des del lideratge i la visió de dona? Seríem realment capaces de

La meua sensació és que som molt més i moltes més. I que les decisions enfront els problemes i les gran qüestions posades en mans de dones asenyades, són una mica més segures, organitzades i col·lectives.

fer-ho millor, o encara més, de no prejutjar-nos nosaltres mateixes per com ens agrada anar vestides o com ens sembla que ens hauríem de vestir? No n'hi ha prou amb l'enorme demostració pràctica de desproporció d'èxit escolar i universitari a les nostres latituds? Encara es té massa por al gènere femení com a font i guia de la vida.

I ara, col·legues meves, deixeu-me equivocar, però de debò que no és fàcil ser dona aquí, a Sud-amèrica o a la Xina. Que tot es veu diferent amb sabates de taló i el rellotge en contra per recollir els nens a l'escola. I és veritat que no coneixem gaires dones que basin la seva popularitat en el populisme, mentre que per als homes això sembla un plat fàcil de servir, i no farà diferències de continents: Chávez, Correa, Morales, Berlusconi, ... versus Bachelet, Fernández de la Vega, Violeta Chamorro el seu dia o la pròpia Merkel. Per què no hi ha dones –almenys de gran relleu– en el règim cubà? I a Rússia? Cert encara ens sorprenem que a l'Índia històricament unes poques dones han estat capaces de tocar el poder.

La meua sensació és que som molt més i moltes més, i que en les nostres diferències hi ha coses que ens fan valuoses. I que les decisions enfront els problemes i les grans qüestions posades en mans de dones asenyades, sense que hi vulguin dir res ni la grandària de les arracades ni l'alçada dels talons, són una mica més segures, organitzades i col·lectives. Tant de bo a la propera foto de família el G20 siguem una mica més del deu per cent.

LA VEU
digital
El diari
on-line de l'Anoia

Dr. Miguel Barroeta Gil

Tocoginecòleg

NOU CONSULTORI
CENTRE MÈDIC POLICLÍNICA IGUALADA

AFILIAT A TOTES LES MÚTUES

Ctra. Manresa, 59 • IGUALADA
Tels.: 93 804 37 48 - 93 805 20 18

56 ANYS DE SERVEI
ANGEL ESCURA

56 anys d'experiència tècnica en:
INSTAL·LACIONS DOMÈSTIQUES I INDUSTRIALS
ELECTRICITAT - AUTOMATISMES
BOMBES DE PISCINES I REC
DESCALCIFICADORS, GAS I CALEFACCIÓ

C. Soledat, 24 - Tel. 93 803 03 38 - Mòbil 669 70 00 57 - Fax 93 804 15 63 - IGUALADA
www.angelescura.com - escura@escura.com